

Arrest

nr. 55 733 van 8 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid
en
de stad Gent, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent van 11 oktober 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en de administratief dossiers.

Gelet op de beschikking van 14 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 mei 2010 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn zoon.

Op 11 oktober 2010 neemt de burgemeester van de stad Gent de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 51 § 2 / 51 § 3, derde lid / 52, § 4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving / verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 11/05/2010 (datum) door K.M. (...).....(naam en voornamen) geboren te (...) ....., op (in) (...) .....
van Turkse ..... nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 ..... dagen (1).

Reden van de beslissing (2) :

- Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij / zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Overeenkomstig artikel 51, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 beschikt betrokkene over een bijkomende maand, namelijk tot ..... om alsnog de vereiste documenten over te maken (1).*
  - Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie : .....*
  - Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Volgende gevraagde documenten werden niet voorgelegd : bewijs van financiële steun in het verleden.*
  - Uit de woonstcontrole blijkt niet dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft.*
  - Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie : .....*
  - Het recht op verblijf wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid : .....*
  - Het recht op verblijf wordt geweigerd om redenen van volksgezondheid : .....*
- (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen van eerste verwerende partij, met name de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, wijst verweerder erop dat uit de bijlage 20 duidelijk blijkt dat de beslissing werd genomen door de burgemeester van de stad Gent of zijn gemachtigde. Tevens wijst verweerder erop dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit). Verweerder benadrukt dat de bevoegdheid bij de burgemeester of zijn gemachtigde ligt.

2.2. Ter terechtzitting bevestigen de verwerende partijen dat de bestreden beslissing met name de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 11 oktober 2010 werd genomen door de gemachtigde van de burgemeester in het kader van zijn autonome bevoegdheid, afgeleid uit artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bijgevolg kan het verzoek tot buiten de zaak stelling van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid worden ingewilligd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings-, de zorgvuldigheidsplicht en de rechten van verdediging. Tevens voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan. Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd enkel en alleen omdat verzoeker geen bewijs van financiële steun in het verleden zou hebben neergelegd.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, gebaseerd op het feit dat verzoeker geen bewijs van financiële steun zou hebben neergelegd, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoeker te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te stelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoekers verdediging/standpunt niet werd gehoord.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat verweerder alvorens een beslissing te nemen, een onderzoek diende te verrichten.

Dat immers bij een eenvoudig nazicht van het bevolkingsregister hij had kunnen vaststellen dat verzoeker sedert geruime tijd inwoont bij zijn Belgisch familielid te Gent.

Dat dergelijk nazicht door verweerder niet is gebeurd.

Dat derhalve. Als gevolg van het inwonen op hetzelfde adres, verzoeker als ten laste van zijn Belgisch familielid dient te worden beschouwd.

Dat de motiveringsplicht werd geschonden nu geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.”

3.2. In zijn repliekmemoire benadrukt verzoeker dat verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen en dat bij een eenvoudig nazicht van het bevolkingsregister hij had kunnen vaststellen dat verzoeker sedert geruime tijd inwoont bij zijn Belgisch familielid te Gent en dus in elk geval als ten laste van dit Belgische familielid dient te worden beschouwd.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift aan het niet eens te zijn dat zijn verblijf werd geweigerd enkel en alleen omdat hij geen bewijs van financiële steun in het verleden zou hebben neergelegd. Hieruit blijkt dat verzoeker de motieven kent doch het er niet mee eens is. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing

gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat verzoeker niet heeft aangetoond zich in de voorwaarden te bevinden voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, nu hij geen bewijzen heeft bijgebracht van financiële steun in het verleden terwijl dit hem werd gevraagd. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Waar verzoeker meent dat hij in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer, argumenten te formuleren en verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren, minstens verzoeker te horen hieromtrent, wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) (cf. RvS 8 september 2005, nr. 148.666; RvS 11 januari 2006, nr. 153.505). Ook de hoorplicht is niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575).

Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord, maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn standpunt heeft kunnen uiteenzetten in zijn aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die hij indiende in functie van zijn zoon van Belgische nationaliteit. Van deze mogelijkheid heeft hij gebruik gemaakt aangezien hij de geboorteakte van zijn zoon, zijn paspoort en een attest van 3 maart 2010 dat hij zich heeft aangeboden om zich te laten inschrijven, heeft ingediend. Tevens blijkt uit de bijlage 19ter dat aan verzoeker werd gevraagd om ten laatste op 11 augustus 2010 een aantal bijkomende bewijzen in te dienen, met name: *“ziektekostenverzekering, bewijs van inkomen van de Belgische zoon, loonfiches, bewijzen van financiële steun in het verleden, bewijs van niet-steunverlening van het OCMW, bewijs van onvermogen vanuit Turkije met apostille en vertaling”*. In de loop van de maand augustus 2010 maakt verzoeker gebruik van deze mogelijkheid en legt hij de volgende documenten neer: een attest van de hulpkas voor Ziekte- en invaliditeitsverzekering, een verklaring van het OCMW dat verzoeker geen steun ontving, een attest van onvermogen, bewijzen van inkomsten van zijn zoon, met name een leefloon voor de maanden mei en juni en een arbeidscontract van onbepaalde duur vanaf 1 juni 2010 met loonfiches.

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij meent dat verweerder hem onvoldoende heeft geïnformeerd en in zijn zorgvuldigheidsverplichting te kort is geschoten. De Raad stelt uit de bespreking hierboven vast dat verweerder wel degelijk aan verzoeker de kans heeft gegeven om de nodige bewijzen, ook van het feit dat hij in het verleden financieel ten laste was, neer te leggen. Het is verzoeker die een aanvraag indient tot het verkrijgen van een verblijfsrecht zodat de bewijslast bij verzoeker ligt en niet bij verwerende partij. Verzoeker heeft verzuimd om concrete bewijzen bij te brengen dat hij in het verleden ten laste was van zijn zoon, zoals blijkt uit het administratief dossier en zoals wordt vastgesteld in de bestreden beslissing door verwerende partij. Verzoeker betwist niet dat hij deze bewijzen niet heeft neergelegd. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Waar verzoeker de mening is toegedaan dat de motieven niet afdoende zijn en uit een eenvoudig nazicht van het bevolkingsregister blijkt dat verzoeker sedert geruime tijd inwoont bij zijn Belgisch familielid te Gent waardoor hij als ten laste van het Belgische familielid dient te worden beschouwd, moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder in verband met de ten lastenneming in het verleden uitdrukkelijk om bewijzen heeft gevraagd. Verzoeker betwist niet dat hij deze bewijzen niet heeft bijgebracht. De Raad stelt vast dat de bewijslast bij verzoeker lag en dat hij heeft verzuimd te wijzen op het feit dat hij reeds lange tijd bij zijn zoon zou inwonen en dientengevolge ook in het verleden ten laste zou zijn geweest van zijn zoon. Een loutere vaststelling dat personen op hetzelfde adres wonen, toont niet aan dat de ene persoon ook ten laste is van de andere. Verzoeker diende nu dit hem uitdrukkelijk werd gevraagd, de nodige bewijzen bij te brengen. De bestreden beslissing motiveert dat hij de gevraagde documenten 'bewijs van financiële steun in het verleden' niet heeft ingediend. Artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

“Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Nu verzoeker niet betwist dat hij deze documenten niet heeft overgemaakt kon de gemachtigde van de burgemeester op redelijke wijze concluderen dat verzoeker niet alle gevraagde bewijzen heeft overgemaakt en hij dientengevolge niet heeft bewezen aan de voorwaarden te voldoen voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of een manifeste beoordelingsfout wordt dan ook niet aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wordt buiten de zaak gesteld.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN